

במדינה

(המשך מעמוד 32)

במהלך מגיעו עם עמיר, הציעו ידידים ליוסף לפנות במכתב בקשה למשרדי ממשלה שונים, לפעול למענו בהתחשב במצבו הקשה.

"לא הסכמתי", מספר יוסף. "לא צריך טורבות. אני אדם צני, ואין לי כסף, אבל כבוד עוד יש לי".

נכים

איך להתקיים

בלירה ליום

קו העוני בישראל, קבעו לאחרונה מומחי המוסד לביטוח לאומי, בעת עדותם בועדת הכנסת — הוא 70 ל"י לחודש לנפש. נפש החיה על סכום קטן מזה, נחשבת ל"ענייה".

לפי הגדרה זו, משפחת אוזון*, הינה ענייה כפולה ומכופלת: ארבעת בני ה-

משפחת אוזון

לא תמיד יש חלב לילדים

משפחה חיים על הכנסה של 120 ל"י לחודש. **אין אבא.** אלברט אוזון (26) אשתו גוליה (28) וילדיהם רבקה (5) ועופר בן השנתיים, מתגוררים בשיכון אחדות, ברחוב עזר 6 בפתח-תקוה. ההורים נכים. לאלברט — 100 אחוז נכות, לאשתו — 80 אחוז. אלברט, ג'ינג'י גבוה-קומה ודק גיורה, סובל ממחלת ריפיון השרירים. אין הוא מסוגל להזיז את רגליו. אשתו גוליה, אותה הכיר בעת שעבדו במפעל תפירה באור יהודה, סובלת משיתוק ברגל אחת, אינה יכולה ללכת ללא מכשיר עזר ומקל. למולם הרע של אלברט וגוליה, הם נכים גורמלים: לא נכי צה"ל, לא נכי מלחמה בתורכים, לא נכי תאונות-דרכים. סתם נכים. ולסתם נכים, אין אבא במדינת ישראל שידאג להם.

ארבע נפשות בחמישה מטרים. האוונים מתגוררים בדירת שני חדרים זעיריים. אחד החדרים משמש כבית-מלאכה, כך שאלברט, אשתו, ושני הילדים היפים לפליא, נאלצים להתגורר בחדר של חמישה מטרים מרובעים. השניים אינם יכולים לעזוב מחוץ לבית, לאלברט אישור רפואי המעיד כי איננו מסוגל, בגלל נכותו, להשיג תמס בתחבורה ציבורית.

כאשר התחננו, הובטחה להם עבודה. ההבטחה לא קוימה. במקרה הצליח ל"י ברט למצוא פרנסה, כאשר עולה מדרום-אמריקה נתן לו עבודה בחייטות. אך לאחר זמן סגר האיש את המפעל, ואלברט נותר ללא עבודה.

אין חיים ב-120 ל"י. למרות עשרות מכתבים ופניות, לא זכה ליותר מאשר 120 ל"י לחודש ממשרד הסעד. מסכום זה מתפרנסת המשפחה.

למרות זאת, היו אלברט וגוליה מרוצים לוא היו צריכים להסתדר ב-120 ל"י הצרה היא, שבזמנו סידרה להם אילנטי-פוליו הלואות. עתה, הם מחזירים להלוואת אלו. מתוך ה-120 ל"י לחודש שלהם.

* קרובים של סגן שר החקלאות לשעבר, אהרון אוזון.

"אני בחורה רגישה מאוד, נראית די נחמד, מסתייגת מאוד מבני-אדם. עדיין קשה לי למצוא אדם שיעניין אותי חזק. שיתן לי אהבה כנה וחמה, נקיה מאהבה, ממוסחרת — כן, כך בפירוש. שיתן אהבה מיוחדת. ואני — אענה על כל מכתב שינסה להבין אותי".

חשבון נפש

בגלל טעות דפוס קטנטנה, הקשורה ליגל, מתפרסם מכתב זה שנית, על פי בקשתו של 189/70:

"ברצוני לנסות את יעילותו של מדורך לגבי צעירים העומדים לאחר את הרכבת, זאת אומרת, אלה שהגיעו לגיל 29, גיל בו כל ידידיהם נפלו בפת, בעוד שהם עצמם, עדיין, חופשיים. אלא שבהתקרב ה' שבת, הם שוב מתחילים לעשות את חשבון הנפש הבודדה..."

"למעשה, אינני מצפה לפגוש בצעירה טובה ממני עצמי. כל מה שאני מחפש למצוא בה, הנם התכונות הצנועות שיש לי: רצינות המשאירה מקום להומור, בחוספת אינטימיות וחביבות. מובן שלא אערוך לה מיבתנים וגם באשר להופעה חיצונית, אס' תפק במה שיש לי להציע, וזה מסתכם ב"מראה צעיר ונאה".

26/71, בשום גיל לא מאחרים את ה' רכבת, ואני מדברת מנסיון — של אחרים.

מוזמנות לכתוב

מה זה? החיפאים התלבשו עלי היום כליל. אלא שהפעם זהו חיפאי יוצא דופן: "עיקר תחביבי הוא הצילום" כותב הלה, ואף מביא עוף: "אני שר בצמד, ואם יש לך שירים, אשמח לקבלם".

שידוך מוצלח, הייתי אומרת. כל המשיך ררות שביניך, מתכבדות לכתוב אל הזמר שלי — 27/71, שנושא ראשו בגאון ו' מכריז: "הנני בן 21 אביבים".

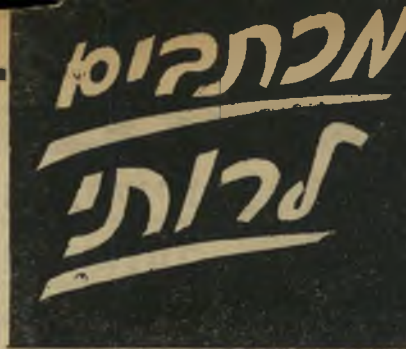
ללמד את האהבה

28/71 הוא תלמיד חיון ירושלמי, כלומר, בן 16½ שנים ש"מחפש אותך", כדבריו, "אם את אחת בת 15—30, ויודעת לעשות וללמד את האהבה ואין לך מעצור רים בנידון, אז הוא מעוניין בך למטרות חברות אינטימיות".

זה לא סתם, כשהברנש חתך לא גורמלי ואפילו גבר לעניין לכל אורך 178 הסנטימטרים שלו, "אז כדאי, נכון" הוא עוד מעז לשאול. עני לו, העלמה!

אני אגיע למסקנה שאין טעם להתאמץ בשי"בילכם, ואתחיל להעביר לכם את השיעור בצורה המשעממת.

אלוהים.

רות המסתובבת בצמדים ובשלישיות, ועוד אוניברסיטה גדולה, ורק הצביעות, המוס' כמות והגאוה העצמית המיותרת מונעים מגע, ששני הצדדים רוצים בו.

"אנו בני-חיל בשנה רביעית, המייצגים את כל קשת התכונות הרצויות למישהי, ומקווים בעזרת השם ורותי למצוא חיפאיות חסרות דעות קבועות כמונו".

הם אפילו שכחו לבקש תמונה.

סטודנטים וחייכים

מה שהעתקת מקום מגורים עושה לבני-אדם: "לפני זמן קצר עברתי להתגורר ב' חיפה, ומאז הבדירות היא מנת חלקי" כן תבת 23/71 בת ה'23.

בינתיים, כדי להפג את השיעמום, היא מפתחת תחביבים כמוסיקת ג'ז, סיולים, קריאה ועוד ועוד. ותאמינו או לא, היא היתה נורא נורא רוצה להכיר צעירים מעל גיל 25 ורצוי מאוד סטודנטים או אקדמאים ו' אפילו אנשי-צבא, שיארחו לה לחברה.

אני שואלת אתכם.

בודד מאוד

לא יכולתי להציל הרבה מעטו של 24/71. כל מה שניתן לי להבין הוא, שנתו בן 21, חיל ובודד מאוד.

אוי, אני מעבירה זאת להמשך שיפולכן, נערו.

חורף בלב

אינני יודעת מה קרה היום לכולם. קחו את 25/71, בת ה'23 מרמת-השרון: יושב' בים מול התנור והעין מכוסה מין דוק כזה אפרפר, והרגל קפואה, והנשמה זקנה, זק' גה, ועצוב.

"רוח על המרפסת. צללים גדולים חובקים את תיקתוק השעון הגדול ונבלעים בלהבת התנור. רוצים לבכות ולא יכולים, ומרגי' שים, מרגישים חזק בבדידות.

*

המורה חזרה להרדים. יש לי חשק שיקרה משהו מצחיק. אבל אין סיכוי. דורית מצוירת

המיפלצות שלי

לוא היינו עדיין בתקופה שלפני חינוך חובה, הייתי שואלת על מה אני מבזבזת את הכסף הטוב של בעלי. עכשיו, לא נשאר לי אלא לשאול, בשביל מה אני מבזבזת את הזמן?

השבוע התחלתי לחשוב שלא תמיד הסטודנטים שלנו לומדים בכיתה. זה קרה כשנפל לידי דף נייר, בשעה שסידרתי את הילקוט של רוני. היה זה, מסתבר, דיווח

טרי, מחדר החדשות — מה בדיוק התי' רחש אותו בוקר בשיעור להיסטוריה. **בבקשה, הרו"ח לרשותכם, מילה במילה:**

*

המורה מדברת, כמו תמיד, אל הקירות. כל תלמיד עושה משהו אחר. נאווה נרדמה, ללי תוהה לתוך החלל העמוק. רינה מציירת. שולח כוססת ציפורניים. אלה מוצצת אצבע ומשפשפת את האף. חושן מסתכל בייאוש על הפלאקאט של הרי שווייץ. המורה שואלת שאלה. אף אחד לא מצביע. המורה אומרת לאפי לקרוא את השיעור. אפי עונה שלא עשה שיעורים.